

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 472/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. augusta 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], súdneho exekútora, [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Stanislavou Ferkovou, Jantárová 30, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sp 48/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 2/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], súdneho exekútora, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2018 doručená sťažnosť súdneho exekútora [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Stanislavou Ferkovou, ktorou namieta

porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Sp 48/2015 a Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sžo 2/2017.

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že po skončení exekučného konania, v ktorom bol vymáhaný peňažný nárok vo výške 26,82 € s príslušenstvom a trovy konania, povinný podal podnet na súdneho exekútora na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky. Následne minister spravodlivosti Slovenskej republiky podal na súdneho exekútora (sťažovateľa, pozn.) návrh na disciplinárne konanie. Na základe tohto návrhu 4. disciplinárny senát Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov (ďalej len „disciplinárny senát“) rozhodnutím sp. zn. DK 9/2014 z 28. júla 2015 rozhodol, že sťažovateľ sa uznáva za vinného, pretože „... v rámci vykonávania exekúcie na vymoženie peňažnej pohľadávky 26,82 Eur, vedenej pod sp. zn. Ex 145/2013 dňa 18. februára 2014 vydal upovedomenie o začatí exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a dňa 06. mája 2014 vydal exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť a exekučný príkaz na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti. Čím začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti, pričom náležite nezisťoval iný majetok povinného, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.“. Sťažovateľ tým porušil § 61b zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov vo vtedy účinnom znení (ďalej len „Exekučný poriadok“), keďže začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného bez dostatočného preskúmania jeho majetkových pomerov a bez preskúmania možností vymoženia dlžnej sumy iným spôsobom. Disciplinárny senát sťažovateľovi uložil písomné pokarhanie a povinnosť uhradiť trovy disciplinárneho konania vo výške 411,23 €.

2.2 Sťažovateľ s rozhodnutím disciplinárneho senátu nesúhlasil, preto proti nemu podal opravný prostriedok na krajskom súde. Krajský súd rozsudkom č. k. 9 Sp 48/2015-58

zo 7. októbra 2016 potvrdil rozhodnutie disciplinárneho senátu. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 2/2017 z 21. februára 2018 tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil. Predmetný rozsudok najvyššieho súdu bol sťažovateľovi doručený 28. marca 2018.

3.1 Sťažovateľ namieta, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia. Rozsudku najvyššieho súdu vytýka, že sa nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi, najmä tým, že hodnotenie toho, čo predstavuje „*vykonanie exekúcie*“, sťažovateľom je odlišné od hodnotenia najvyšším súdom. Sťažovateľ nesúhlasí s hodnotením najvyššieho súdu, krajského súdu aj disciplinárneho senátu, že „*začal vykonávať exekúciu*“, pretože k vykonaniu exekúcie predajom nehnuteľnosti nedošlo. Sťažovateľ ďalej uvádza, že k zriadeniu exekučného záložného práva došlo na návrh oprávneného, ktorý on ako súdny exekútor iba rešpektoval, a preto ho bol povinný zriadiť. Samotné zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosť povinného sťažovateľ nepovažuje za spôsob vykonania exekúcie, keďže týmto úkonom sa nedosiahne výťažok na uspokojenie vymáhanej pohľadávky.

3.2 Sťažovateľ taktiež nesúhlasí s tým, že začal vykonávať exekúciu bez dostatočného preskúmania majetkových pomerov dlžníka. Vykonal šetrenia prostredníctvom Sociálnej poisťovne, katastra nehnuteľností, dopravného inšpektorátu a osobne navštívil adresu povinného v Košiciach. Sťažovateľ tvrdí, že napriek tomu, že nevykonal „*lustráciu povinného cestou 22 bánk*“, jeho majetkové pomery zistil dostatočne a pri určení spôsobu exekúcie postupoval v súlade s princípom ochrany povinného v exekučnom konaní. Sťažovateľ podotýka, že povinný sa na neho neobrátil so žiadosťou, aby odblokoval zabezpečený majetok v časti prevyšujúcej vymáhanú pohľadávku, ale v hotovosti vyplatil vymáhanú sumu s príslušenstvom. Podľa sťažovateľa teda nikto nebol poškodený, preto nesúhlasí s tým, aby bol potrestaný.

4. Napokon sťažovateľ nesúhlasí ani s tým, ako súdy posúdili jeho povinnosť náhrady trov disciplinárneho konania. Sťažovateľ zároveň žiadal, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napádaných právoplatných rozhodnutí, pretože „*to nie je*

v rozpore s dôležitým verejným záujmom a výkon napadnutého rozhodnutia by znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti“.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9Sp/48/2015 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods.1, 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods.1 Dohovoru.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Sžo/2/2017 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods.1, 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods.1 Dohovoru.

3. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 9Sp/48/2015 z 7. októbra 2016 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/2/2017 zo dňa 21. februára 2018zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

4. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa vedený v BRE Bank SA, pobočka zahraničnej banky mBank v SR, IBAN : SK50 8360 5207 0042 0123 3298 do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z petitu sťažovateľa vyplýva, že sa domáha vyslovenia porušenia označených práv iba postupom („v konaní“) krajského súdu a najvyššieho súdu, no z povahy veci vyplýva, že namietaný postup (resp. konanie) vyústil do rozhodnutí, konkrétne rozsudku krajského súdu č. k. 9 Sp 48/2015-58 zo 17. októbra 2016 a rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžo 2/2017 z 21. februára 2018. Ústavný súd preto v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľa vychádzal pri svojom prieskume napadnutého postupu krajského súdu a najvyššieho súdu najmä z obsahu uvedených rozsudkov.

10. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11.2 Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11.3 Podľa čl. 6 ods. 1 každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

II.A K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom

12. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

13. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

14. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo

medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

15. Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že rozsudok krajského súdu č. k. 9 Sp 48/2015-58 zo 17. októbra 2016 vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Odvolacie konanie bolo skončené rozsudkom najvyššieho súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv prvostupňovým rozsudkom krajského súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným postupom (a rozsudkom) krajského súdu. Na prerokovanie tejto časti sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšším súdom

16. Podľa sťažovateľa najvyšší súd vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne sa vysporiadal s jeho argumentáciou. Sťažovateľ zastáva názor, že v predmetnom exekučnom konaní konal hospodárne, bez zbytočného zvyšovania trov exekúcie, čím podľa svojho názoru chránil aj povinného v exekučnom konaní.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom

alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom [v tomto prípade zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v predmetnom čase (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“)] splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia.

19. V predmetnej veci sťažovateľa nie sú žiadne pochybnosti, že rozhodnutie disciplinárneho senátu, s ktorým on nesúhlasí, preskúmali súdy v rámci dvoch stupňov správneho súdnictva. Vo svojej sťažnosti sťažovateľ žiadnym spôsobom nezdôvodnil, akým spôsobom malo byť v tomto prípade porušené jeho základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Pretože ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Článok 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v čl. 46 až čl. 50 ústavy (porov. I. ÚS 117/05). Podľa stálej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj

práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01).

21. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

22. Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07), najmä s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom boli upravené náležitosti odôvodnenia rozsudku.

23. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na povahu a špecifiká správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (porov. IV. ÚS 127/2012).

24. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku k argumentácii sťažovateľa o primeranosti výkonu exekúcie a začatia výkonu exekúcie uviedol: *«požiadavka primeranosti výkonu exekúcie nepriamo vyplýva z ustanovenia § 61b Exekučného poriadku, účinného v čase začatia exekúcie podľa ktorého, exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky*

vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie, po náležitom prešetrení majetku povinného tak, aby jeho exekvovaná časť nebola v zrejmom nepomere k výške vymáhanej pohľadávky, jej príslušenstva a trov exekúcie.

Rozhodnutím disciplinárneho senátu, ktoré navrhovateľ napadol opravným prostriedkom, ktoré bolo potvrdené napadnutým rozhodnutím krajského súdu, bol navrhovateľ uznaný vinným z porušenia ustanovenia § 61b Exekučného poriadku (nie podľa § 64 Exekučného poriadku), pretože začal vykonávať exekúciu predajom nehnuteľnosti povinného bez dostatočného preskúmania majetkových pomerov povinného a možnosti vymoženia dlžnej sumy iným spôsobom. Námietky odvolateľa, v ktorých tvrdí, že k samotnému výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti ani k samotnému oceneniu nehnuteľnosti nedošlo, sú podľa odvolacieho súdu irelevantné, pretože navrhovateľ z možných spôsobov výkonu exekúcie, (§ 63 ods. 1 písm. a) až g) Exekučného poriadku), zvolil exekúciu predajom nehnuteľnosti bez prihliadnutia na ust. § 61b cit, zákona, ktorý umožňuje vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti len za predpokladu, že povinný nemá dostatok iného majetku. Odvolateľ pritom začal exekúciu predajom nehnuteľnosti bez dostatočného overenia, či povinný nedisponuje iným majetkom. Pri zvolení daného spôsobu exekúcie nemohol v tom čase vedieť, že povinný vymáhanú pohľadávku uhradí, a že k samotnej zvolenej forme výkonu exekúcie nedôjde. Je povinnosťou bolo, v zmysle ust. § 61b Exekučného poriadku, ešte pred určením formy exekúcie náležite skúmať majetok povinného, na základe zistení zvoliť primeraný spôsob exekúcie bez ohľadu na tvrdené „iluzórne vymoženie trov exekúcie“, ktoré by sa dopytom vo finančných inštitúciách podľa slov navrhovateľa, neúmerne navýšili. Možno súhlasiť s názorom navrhovateľa, že aj na exekučné konanie sa vzťahuje zásada hospodárnosti avšak to neznamená, že v záujme dodržania jednej zo zásad konania je možné nerešpektovať zákonnú úpravu.»

25. Podľa § 61b Exekučného poriadku exekúciu možno vykonať len v rozsahu pohľadávky vyplývajúcej z exekučného titulu, jej príslušenstva a trov exekúcie (§ 57 ods. 3); to neplatí, ak sa exekúcia vykonáva predajom hnuťelnej veci, ktorá sa nedá rozdeliť, alebo predajom nehnuteľnosti a povinný nemá dostatok iného majetku, z ktorého by bolo možné uspokojiť pohľadávku oprávneného.

26. Vychádzajúc z už citovaného, ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu v tejto časti sú dostatočné a presvedčivé. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd veľmi správne poukázal na to, že sťažovateľ začal exekúciu predajom nehnuteľnosti bez dostatočného overenia toho, či povinný nedisponuje iným majetkom. To, že k samotnému výkonu exekúcie predajom nehnuteľnosti napokon nedôjde, sťažovateľ v čase určenia spôsobu vykonania exekúcie nemohol vedieť. Navyše skutočnosť, že povinný zabránil predaju nehnuteľnosti tým, že po tom, ako sa dozvedel o blokácii tejto nehnuteľnosti, zaplatil vymáhanú sumu (vo výške 26,82 €) spolu s príslušenstvom a trovami exekúcie, zakladá predpoklad, že disponoval aj iným majetkom, na ktorý by súdny exekútor prišiel, ak by sa dôsledne a zodpovedne venoval zisťovaniu majetku povinného. Najvyšší súd sa teda v dostatočnej miere vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa týkajúcimi sa jeho postupu v exekučnom konaní. Nesúhlas sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu nemôže odôvodňovať porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces.

27. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa trov disciplinárneho konania najvyšší súd uviedol: „... *odvolací súd sa oboznámil s Disciplinárnym poriadkom, prijatým Slovenskou komorou exekútorov, po schválení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je Smernica o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov členov disciplinárnej komisie a členov disciplinárneho senátu. Predmetná smernica bola schválená Prezidiom slovenskej Komory exekútorov súčinnosťou od 1. januára 2000 v znení neskorších dodatkov, a teda výkonným orgánom Slovenskej komory exekútorov, v zmysle jeho právomoci podľa § 214 Exekučného poriadku. V konaní nebolo preukázané, že by Konferencia exekútorov zrušila alebo zmenila rozhodnutie Prezídia komory [(§213 písm. c) zákona], ktorým bola schválená Smernica o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov členov disciplinárnej komisie a členov disciplinárnych senátov, a v tomto konaní neprislúcha správne súdu spochybňovať jej účinnosť na členov Slovenskej komory exekútorov. Podľa vyššie citovaného ustanovenia § 228b ods. 3 Exekučného poriadku, má komora nárok na náhradu účelne vynaložených výdavkov disciplinárneho konania voči účastníkovi, ktorý bol uznaný vinným v disciplinárnom konaní. Odvolací súd považuje výdavky komory spočívajúce v odmene a nákladoch členov disciplinárneho senátu a predsedu disciplinárnej*

komisie za účelne vynaložené. Ich riadne vyúčtovaná výška zodpovedá čiastkam stanoveným v Čl. II. a III. Smernice o odmeňovaní a vyúčtovaní nákladov predsedu disciplinárnej komisie a členov disciplinárneho senátu. Odvolací súd z vyúčtovania trov disciplinárneho konania jednotlivých členov senátu nezistil, že by tieto nezodpovedali požiadavke účelnosti. Pretože navrhovateľ bol uznaný vinným podľa bodu 3. návrhu za porušenie ustanovenia § 61b Exekučného poriadku, je preto povinný znášať trovy disciplinárneho konania.“

28.1 K námietke sťažovateľa týkajúcej sa náhrady trov disciplinárneho konania vo výške 411,23 € ústavný súd okrem už citovaného hodnotenia najvyššieho súdu, ktoré považuje za primerané a ústavne akceptovateľné, uvádza, že s ohľadom na výšku týchto trov ide o prípad posudzovaný ako tzv. bagatel'ná vec, kde vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadov už samotný predmet sporov v predmetných konaniach zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu (porov. najmä IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015) dôvod na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28.2 Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veciach bagatel'ných prichádza totiž do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (porov. IV. ÚS 358/08), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porov. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

28.3 Takéto vybočenie zo štandardov riadneho súdneho konania, resp. intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd ústavný súd v napadnutom konaní a rozsudku najvyššieho súdu v časti priznanej výšky náhrady trov disciplinárneho konania nenašiel.

29. Ústavný súd teda konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom konaní, ktoré vyústilo do vydania predmetného rozsudku, ústavne akceptovateľným spôsobom aplikoval s vecou

súvisiace právne predpisy, ich aplikácia bola v súlade s ich účelom a zmyslom, ktoré sledujú, a svoje tvrdenia riadne odôvodnil tak, že tým vytvoril preskúmateľné a odôvodnené rozhodnutie bez akýchkoľvek známok svojvôle. Odôvodnenie rozsudku a právny názor najvyššieho súdu ústavný súd hodnotí ako ústavne aprobovateľné, logické a materiálne i formálne im nemožno vytknúť nesúlad s princípmi základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predmetný rozsudok najvyššieho súdu je z pohľadu už popísaných záverov ústavne udržateľný a v tomto smere neexistuje ústavne relevantný dôvod na vyslovenie porušenia ústavných práv sťažovateľa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto odmieta sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Keďže sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2018